

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.II.20.143/2023/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a kérelmező neve (cím) kérelmezőnek a dr. bíró által képviselt Fővárosi Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel megfizetésére irányuló nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 11.Pk.21.200/2022/14. számú végzése ellen a kérelmezett által 15. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti; a fellebbezett részében részben megváltoztatja és a kérelmezett vagyoni elégtételben marasztalásának összegét 1 303 600 (egymillió-háromszázháromezer-hatszáz) forintba leszállítja, a kérelmező által az állam javára fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 14 052 (tizennégyezer-ötvenkét) forintba felemeli, míg az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét 39 108 (harminckilencezer-egyszáznyolc) forintban állapítja meg; egyebekben a végzést helyben hagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 804 (nyolcszáznegy) forint fellebbezési illetéket.

A kérelmező az elsőfokú és a fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára legkésőbb e végzés meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül köteles megfizetni. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni

Megállapítja, hogy 37 248 (harminchétezer-kétszáznegyvennyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A kérelmező felperes, valamint alperes1 és alperes2 alperesek között 2010. július 14. napján indult a Fővárosi Bíróság előtt P.24.958/2010. számon polgári peres eljárás vételár leszállítása és kártérítés megfizetése iránt. A keresetlevelet a bíróság 2010. szeptember 24. napján kelt végzéssel idézés kibocsátása nélkül elutasította, azt a felperes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 132. § (1) bekezdése szerint ismét benyújtotta. A felperes keresetét módosítva kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket, melyet követően a Budaörsi Városi Bíróság 2007. június 26. napján jogerős végzéssel a keresetlevelet a Pest Megyei Bírósághoz rendelte áttenni. A 23.P.27.300/2010. alatti eljárásban a bíróság 2017. június 20. napján az 1952. évi Pp. 137. § (1) bekezdés b) pontja alapján az eljárás szünetelését állapította meg, mivel a felperes nem jelent meg a tárgyaláson; majd ugyanezen a napon rendelkezett az eljárás folytatásáról.

[2] A későbbiekben P.22.454/2017. ügyszámon folyamatban volt perben a bíróság 2020. március 23. napján kelt végzéssel megállapította, hogy az eljárás 2020. március 15. napjától az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében elrendelt veszélyhelyzet során teendő intézkedésekről szóló 40/2020. (III.11.) Korm. rendelet 1. § alapján félbeszakadt a rendkívüli

ítélkezési szünet megszűnéséig. A 2020. április 3. napján P.20.846/2020. ügyszámon folytatódó eljárásban a bíróság a feleknek a per megszüntetésére irányuló egyezségi megállapodására tekintettel 92. számú végzésével a pert megszüntette. A végzést a kérelmező jogi képviselője részére 2022. június 24. napján kézbesítették, az 2022. július 13. napján emelkedett jogerőre.

A kérelem és az ellenirat

[3] A kérelmező az eljárás elhúzódása miatt kérte a kérelmezettet 1 772 000 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezni. Előadása szerint az eljárást 2010. július 6. napján indította meg, a permegszüntető végzés jogerőre emelkedését jogi képviselőjével 2022. augusztus 23. napján közölték, vagyoni elégtétel iránti igényét ezért 4430 napra érvényesítette.

[4] A kérelmezett az elleniratában a kérelmet 62 400 forintot meghaladó részében kérte elutasítani. A polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. § (2) bekezdésére hivatkozással akként érvelt, hogy vagyoni elégtétel csak az eljárás észszerű időn túli szakaszára illeti meg a kérelmezőt.

[5] Az eljárás számított időtartamából kérte levonni *a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartamként* a 2010. július 16. és 2010. október 29. nap közötti 105 napot a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása miatt; a 2011. január 18. és 2011. február 3. közötti 16 napot az illetékfeljegyzési jog engedélyezése iránti kérelem hiányainak pótlása miatt; a 2017. június 8. és 2018. június 12. közötti 369 napot a szakértői díj előlegezésének elmaradása miatt; a 2017. június 20. és 2017. július 11. közötti 21 napot a tárgyalás kérelmező általi elmulasztására tekintettel megállapított szünetelés miatt; a 2018. november 1. és 2018. december 11. közötti 40 napot a keresetpontosításra előírt határidő elmulasztása miatt; a 2018. december 14. és 2019. május 22. közötti 159 napot, a 2019. december 13. és 2020. február 7. napja közötti 56 napot, valamint a 2022. február 25. és 2022. április 29. közötti 63 napot a tárgyalások a felek közös kérelmére történt elhalasztása miatt; a 2021. május 5. és 2021. október 21. közötti 169 napot, mivel a bíróság a felek közös kérelmére mellőzte a részítélet meghozatalát, majd a felek közösen kérték a tárgyalások elhalasztását. Kérte továbbá az eljárás figyelembe vehető időtartamát csökkenteni *az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének a hiányában a tárgyalás négy hónapon túli időpontra történt kitűzése miatt* a 2011. március 16. és 2011. június 21. közötti 97 nappal, a 2011. október 21. és 2011. december 6. közötti 46 nappal, a 2012. április 5. és 2012. május 3. közötti 28 nappal, *a szakértői vélemény késedelmes előterjesztésével kapcsolatos eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének hiányában* a 2012. szeptember 27. és 2013. szeptember 26. közötti 364 nappal, a 2015. július 26. és 2015. december 18. közötti 145 nappal, valamint a 2016. január 31. és 2016. július 4. közötti 155 nappal; *a szakértői díjmegállapító végzés késedelmes meghozatala miatt az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének hiányában* a 2015. április 20. és 2015. október 8. közötti 171 nappal, valamint a 2016. augusztus 22. és 2016. november 10. közötti 80 nappal. A Pevtv. 15. § (5) bekezdése alapján kért még levonni összesen 365 napot arra tekintettel, hogy a kérelmező számos tárgyaláson nem jelent meg, keresetét folyamatosan módosította, panaszt és kizárási indítványt terjesztett elő, amely magatartásaival megnehezítette a per észszerű időtartamon belüli befejezését. Kérte figyelembe venni, hogy a szakértői véleményeket többször ki kellett egészíteni, a szakértők véleményüket rendszeresen jelentős késedelemmel nyújtották be.

Az elsőfokú végzés

[6] Az elsőfokú bíróság kötelezte a kérelmezettet a kérelmező javára 1 330 400 forint vagyoni elégtétel megfizetésére, ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. Kötelezte a

kérelmezőt 13 290 forint illeték megfizetésére és megállapította, hogy 39 870 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[7] Megállapította, hogy a kérelmező keresetét 2010. július 14. napján terjesztette elő, az eljárás 2022. augusztus 23 napján fejeződött be, az eljárás időtartama 4423 nap volt. Kifejtette, hogy a Pevtv. 7. § (2) bekezdéséből következően a vagyoni elégtétel összegének meghatározása során az eljárás teljes időtartamát kell figyelembe venni.

[8] Az elsőfokú bíróság az eljárás teljes időtartamából levonta a következő időszakokat:

[9] A 2010. július 16. és 2010. október 29. közötti 105 napot a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján, mivel a *kérelmező mulasztása*, hogy keresetlevele nem felelt meg az 1952. évi Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjának.

[10] *Szintén a kérelmező érdekkörébe eső, az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartamként a 2011. január 18. és 2011. február 3. közötti 16 napot*, mivel az illetékfeljegyzési jog engedélyezése iránti kérelmét hiányosan terjesztette elő.

[11] A 2017. június 8. és 2018. június 12. közötti 369 napot, mivel a kérelmező a bíróság többszöri felhívása ellenére a szakértői díjat ezen időben nem előlegezte, mely a *kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható okból telt el szükségtelenül*.

[12] *Szintén a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható okra tekintettel* rendelte levonni az eljárás figyelembe vehető időtartamából a 2018. november 1. és 2018. december 11. közötti 40 napot, mert a kérelmező nem tett eleget határidőben a kereset pontosítására irányuló felhívásnak.

[13] A 2018. december 14. és 2019. május 22. közötti 159 napot, mivel a felek képviselői kérték a tárgyalás távolabbi határrapra történő kitűzését, majd a kérelmező jogi képviselőjének elfoglaltsága miatt közösen kérték a tárgyalás elhalasztását, ezen időszak a *kérelmező érdekkörében felmerült okból telt el szükségtelenül*.

[14] *Szintén a kérelmező érdekkörében felmerült okból telt el szükségtelenül a 2019. december 13. és 2020. február 7. közötti 56 nap, a 2021. június 10. és 2021. október 21. közötti 133 nap és a 2022. február 25. és 2022. április 29. közötti 63 nap*, mivel a felek közösen kérték a tárgyalások elhalasztását.

[15] *Az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének hiányában a 2013. április 23. és 2013. szeptember 26. közötti 156 napot*, mivel a szakértőnek szakvéleményét az engedélyezett határidőben nem terjesztette elő, a bíróság ennek ellenére nem alkalmazta az 1952. évi Pp. 185. § (1) bekezdése szerinti kényszerítő eszközt. A kérelmezőtől legkésőbb a helyszíni szemle időpontjától számított 60 nap elteltével elvárható lett volna, hogy 15 napon belül eljárás elhúzódása miatti kifogást terjesszen elő.

[16] Ugyanakkor nem találta indokoltnak levonni az eljárás teljes időtartamából a következő időszakokat:

[17] A 2017. június 20. és 2017. július 11. közötti 21 napot, mivel az eljárás bíróság annak ellenére állapította meg az eljárás szünetelését az 1952. évi Pp. 137. § (1) bekezdés b) pontja alapján, hogy a kérelmező megelőzően kérte a tárgyalások távollétében történő megtartását. A szünetelés megállapításának nem volt helye, így ezen időszak a *bíróság érdekkörében felmerült okból telt el szükségtelenül*.

[18] A 2021. május 5. és 2021. június 9. közötti 36 napot, mert a bíróság az 1952. évi Pp. 151. § (1) bekezdésébe ütközően halasztotta el a tárgyalást a felek közötti egyeztetésre tekintettel, a felek kérelmére, törvényes indok hiányában mellőzte a részítélet meghozatalát. Ezen időszak ezért az elleniratban foglaltakkal szemben nem a kérelmező, hanem a *kérelmezett érdekkörében felmerült okból telt el szükségtelenül*.

[19] A 2011. március 16. és 2011. június 21. közötti 77 napot, a 2011. október 21. és 2011. december 6. közötti 46 napot, valamint a 2012. április 5. és 2012. május 3. közötti 28 napot szintén nem találta indokoltnak levonni. Hangsúlyozta, hogy a Pevtv. 15. § (4) bekezdésében foglalt követelmény nem ítélt meg mechanikusan, minden egyes esetben vizsgálni kell, hogy a vagyoni elégtétel iránti igényt érvényesítő terhére róható-e az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének elmulasztása. Ezen esetekben nem telt el olyan időtartam, amely alapján a fél a bíróság mulasztását észlelhette volna, a tárgyalást a bíróság kitűzte; *nem volt indokolt az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése*.

[20] A szakértő ugyan szakértői véleményét az engedélyezett határidőn belül nem terjesztette elő, azonban *nem volt elvárható, hogy a kérelmező az eljárás elhúzódása miatti kifogást a határidő leteltét követően nyomban előterjessze*, mérlegelése szerint a helyszíni szemlét követő 60 nap elteltétől számított 15 nap az az időpont, amikortól ennek elmaradása a kérelmező terhére róható. Ekként a 2012. szeptember 27. és 2013. április 22. közötti 208 nappal az eljárás figyelembe vehető időtartama nem volt csökkenthető.

[21] Az eljárás elhúzódása miatti kifogás csak akkor alkalmas a jogsérelem orvoslására, ha a bíróság valamely – a törvény vagy saját maga által megállapított – határidőt mulasztott vagy ésszerű időn belül nem intézkedett, más eljárási szabálysértések elhárítására nem szolgál. A 2015. április 20. és 2015. október 8. közötti 171 nap, valamint a 2016. augusztus 22. és 2016. november 10. közötti 80 nap levonása nem volt indokolt, mert bár az elsőfokú bíróság a szakértői díjat nem állapította meg a törvényben megállapított határidőben, a bíróság egyéb eljárási cselekményeket végzett, az eljárás folyt, így *nem volt elvárható az eljárás elhúzódása miatti kifogás benyújtása*.

[22] A kérelmező nem észlelhetett olyan mulasztást a bíróság eljárásában, amely indokolta volna az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztését, ezért nem volt levonható a 2016. január 31. és 2016. július 4. közötti 155 nap, továbbá a 2015. július 26. és 2015. december 18. közötti 145 nap sem. A bíróság a szakértői vélemény előterjesztésére engedélyezett határidőt meghosszabbította; a felperes a szakértőnek további fényképeket is küldött, melyet értékelni kellett, a bíróság társszakértő bevonását engedélyezte.

[23] Nem találta teljesíthetőnek a kérelmező folyamatos keresetmódosításaira, a szakértő késedelmére és az ügy bonyolultságára tekintettel az eljárás figyelembe vehető időtartamának általánosságban megjelölt további 365 nappal történő csökkentését sem, mivel a Pevtv. 15. § (5) bekezdése nem ír a kérelmező és a bíróság tevékenységén kívüli okokról, melyekkel az eljárás számított időtartamát csökkenteni lehetne; csak azon mulasztások vonhatóak az értékelés körébe, amelyek a kérelmező eljárási cselekményeivel állnak összefüggésben.

[24] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a kérelmezőnek 3326 nap figyelembevételével számított 1 330 400 forint összegű vagyoni elégtétel iránti igényét megalapozottnak találta, míg a kérelmet ezt meghaladóan elutasította.

[25] A felek perköltséget nem számítottak fel, ezért arról nem rendelkezett. A le nem rótt eljárási illeték megfizetéséről a Pevtv. 9. § (4) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett, és a kérelmezőt a 25%-os mértékű pervesztességével arányos összegű illeték megfizetésére kötelezte, és megállapította, hogy a fennmaradó illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam viseli.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[26] A kérelmezett fellebbezésében a végzés részbeni megváltoztatásával az elleniratban elismert 62 400 forint összeget meghaladóan a kérelem elutasítását kérte.

[27] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pevtv. 7. § (2) bekezdését, mivel vagyoni elégtétel csak az eljárás ésszerű időtartamot meghaladó szakasza tekintetében illeti meg a kérelmezőt, nem az eljárás teljes időtartamára. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) határozatát. A Pevtv. indoklásában is rögzítetten, a törvény megalkotásának indoka az ésszerű időn belüli eljáráshoz való jog érvényesülésének biztosítása és ezen jog megsértése esetén hatékony jogorvoslat biztosítása volt; a Németország pilot judgement eljárásban hozott határozatból következően az EJEB hatékony jogorvoslatnak tekinti, ha a vagyoni elégtétel nem a teljes időszakra, hanem kizárólag a késedelmes időre illeti meg a felet.

[28] Álláspontja szerint a *2021. május 5. és 2021. október 21. közötti időtartam teljes egészében* figyelmen kívül marad, mivel a felek egyeztetésére tekintettel halasztotta el a bíróság a tárgyalást; amely időszak akkor sem a bíróság érdekkörében merült fel, ha a felek az eljárás szünetelésének megállapítását is kérhették volna.

[29] Szintén levonandó az eljárás számított időtartamából a *2011. március 16. és 2011. június 21., a 2011. október 21. és 2021. december 6., valamint a 2010. április 5. és 2012. május 3. közötti időtartam*, mivel bár a bíróság az első illetve a folytatólagos tárgyalásokat 4 hónapon túli időpontra tűzte ki, a kérelmező nem nyújtott be az eljárás elhúzódása miatti kifogást. A kifogás benyújtása esetén a sérelem orvosolható lett volna, mivel annak alapján lehetőség lett volna korábbi határrnapra kitűzni a tárgyalást.

[30] A kérelmező az eljárás elhúzódása miatti kifogást már a szakértő 2012. szeptember 6. napján tett bejelentése miatt elhalasztott tárgyalást követően előterjeszthette volna. Ha a szakértő szakvéleményét az engedélyezett határidőn belül előterjeszti, a 2012. szeptember 27. napjára kitűzött tárgyalás megtartható lett volna; az ezt követő tárgyalásokat a szakértői vélemény késedelme miatt halasztotta el a bíróság; elmulasztotta ugyanakkor az 1952. évi Pp. 185. § (1) bekezdésében meghatározott kényszerítő eszközök alkalmazását. A kérelmező ennek ellenére nem terjesztett elő az eljárás elhúzódása miatti kifogást, így a teljes *2012. szeptember 27. és 2013. szeptember 26. közötti 364 napot le kell vonni* az eljárás figyelembe vehető időtartamából.

[31] A Pevtv. nem tartalmaz olyan kitételt, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmulasztása miatti időszak nem vonható le a 15. § (4) bekezdése alapján, ha az eljárás egyébként folyamatban van. Az eljárás egyértelműen mulasztott, amikor az 1952. évi Pp. 187. § (2) bekezdésében meghatározott határidőben nem állapította meg a szakértő díját; ennek ellenére a kérelmező az eljárás elhúzódása miatti kifogással nem élt, ekként a *2015. április 20. és 2015. október 8. közötti 171 nap, valamint a 2016. augusztus 22. és 2016. november 10. közötti 80 nap* levonásának van helye.

[32] Nem értett egyet azzal, hogy a kérelmező nem észlelhette a bíróság mulasztását a *2015. július 26. és 2015. december 18., valamint a 2016. január 31. és 2016. július 4. közötti inaktív időszakban*. A szakértő a szakvéleményt az engedélyezett határidőben nem terjesztette elő, a bíróság ennek ellenére nem élt az 1952. évi Pp. 185. § (1) bekezdésében írt kényszerítő eszközökkel, melyet a kérelmezőnek is észlelnie kellett, ennek ellenére nem nyújtott be az eljárás elhúzódása miatti kifogást. Annak nincs jelentősége, ha a késedelemhez a fényképek késedelmes csatolásával maga is hozzájárult. Ezen időtartamok a Pevtv. 15. § (4) és (5) bekezdése alapján levonandók.

[33] Az elsőfokú bíróság határozata teljesen kiüresíti a Pevtv. 15. § (5) bekezdését. Az 1952. évi Pp. még lehetővé tette, hogy a felperes keresetét évekkel a perindítást követően is meg-változtassa, a kiterjedt szakértői bizonyítás szükségessége sem a bíróság érdekkörébe tartozó anomália, ugyanakkor mindkettő jelentősen hozzájárult a per időtartamának megnövekedéséhez. A felperes célszerűtlen és perelhúzó pervitele, a felek által közösen kért halasztások és a szakértők késedelme miatt a jogvita nem volt a Pevtv. 6. § (1) bekezdésében

írt időn belül jogerősen befejezhető. Mindezek a Pevtv. 15. § (5) bekezdése alapján értékelendők.

[34] A kérelmező a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A másodfokú bíróság döntése

[35] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés a kérelmezettet 62 400 forintban marasztaló, illetve a kérelmet részben elutasító rendelkezését, a kérelmezett fellebbezését pedig a következők szerint kisebb részben találta alaposnak.

[36] A kérelmezett a fellebbezésében az elleniratban foglalt mértéket meghaladóan kérte a kérelem elutasítását. Az elleniratban kérte levonni a 2017. június 20. és 2017. július 11. közötti 21 napot is, melyet az elsőfokú bíróság nem talált megalapozottnak. Habár a fellebbezése a petítumból következően ezen 21 napot is érintette, e vonatkozásban a fellebbezés a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja ellenére nem tartalmazza a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait. Ennek hiányában az ítéltábla ezen időszakot érdemben nem vizsgálta, ugyanakkor rögzíti, hogy ugyanazon időszak többször az eljárás számított időtartamából akkor sem vonható le, ha több, az eljárás előrehaladását nem szolgáló, a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok is megállapítható, az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezéssel nem támadott rendelkezése pedig az eljárás számított időtartamából levonni rendelte a 2017. június 8. és 2018. június 12. közötti teljes időtartamot.

[37] Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a törvényben meghatározott észszerű idő túllépése esetén a vagyoni elégtétel nem csupán az észszerű időt meghaladó, hanem az eljárás teljes tartamára megilleti a kérelmezőt. A Pevtv. 7. § (2) bekezdéséből (Ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz 15. § szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot...) egyértelműen következik, hogy a figyelembe vehető időtartam szükségszerűen több, mint az észszerűnek minősülő időtartam. A polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerint a vagyoni elégtétel összegét a bírósági eljárás Pevtv. szerint figyelembe vehető időtartamára eső naptári napoknak és a (2) bekezdésben meghatározott napi összegnek a szorzataként, egy összegben kell megállapítani. Ezen két jogszabályi rendelkezés nyelvtani elemzése alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vagyoni elégtétel nem csak az észszerű és a figyelembe vehető időtartam különbözetére, hanem az eljárás teljes figyelembe vehető idejére megilleti a sérelmet szenvedett felet.

[38] Ahogyan a kérelmezett is kifejtette: a vagyoni elégtétel jogintézményének bevezetésére a törvény indokolása szerint azért került sor, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezményének 13. cikkével összhangban megteremtsék az eljárás esetleges elhúzódásával okozott jogsérelmet kompenzáló jogorvoslati eljárást. A jogalkotó ugyanakkor szabadon választhatta meg azokat az eszközöket, amelyekkel az Egyezmény 46. cikke alapján fennálló jogi kötelezettségének eleget tesz, de figyelembe kellett vennie a Miniszteri Bizottság tagállamoknak címzett, 2004. május 12-én elfogadott, a hazai jogorvoslatok javításáról szóló ajánlásait is (Gazsó kontra Magyarország ügy). Ebből következően a hatékony jogorvoslat megteremtése nem csupán egyféle szabályozással lehetséges, a jogalkotó a fenti keretek között szabadon választhatta meg a szabályozás módját, ezért nem volt jelentősége annak, ha az EJEB egy, a Pevtv. által megvalósítottól eltérő (akár enyhébb) szabályozási modellt is hatékony jogorvoslatnak talált. Megjegyzi az ítéltábla, hogy időközben az EJEB vizsgálta a magyar jogalkotó által alkotott szabályozást (Szaxon v. Hungary 54421/21) és azt szintén hatékony jogorvoslatnak ítélte, kiemelve az ahhoz kapcsolódó bírói gyakorlatot.

[39] A kérelmezett fellebbezésében a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján kérte az eljárás figyelembe vehető időtartamából levonni a 2021. május 5. és 2021. június 9. közötti 36

napot. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor jogszabálysértés nélkül mellőzte ezen időtartam levonását. Az 1952. évi Pp. 151. § (1) bekezdése rendelkezik a tárgyalás közös kérelemre történő elhalasztásáról, melyre a tárgyalást megelőző 8 napon belül előterjesztett kérelem esetén csak kivételesen fontos okból kerülhet sor. A 151. § (1) bekezdése rögzíti azon eseteket is, amikor a tárgyaláson előterjesztett kérelemre van lehetőség a tárgyalás elhalasztására; azonban a felek egyeztetésének biztosítása érdekében a törvény nem teszi lehetővé a tárgyalás elhalasztását. A tárgyalás ezen okból történt elhalasztása ezért olyan, a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el.

[40] A fellebbezésben a kérelmezett az eljárás figyelembe vehető időtartamának csökkentését kérte a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján is. Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a Pevtv. 15. § (4) bekezdésében foglalt követelményt nem lehet mechanikusan megítélni, az egyes mulasztásokat egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmas-ságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2., Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.003/2022/2.).

[41] Az 1952. évi Pp. 114/A. § (2) bekezdése kizárólag a bíróság által a törvény vagy saját maga által megállapított határidő elmulasztása, illetőleg az észszerű időn belüli intézkedés elmaradása esetére biztosít lehetőséget a sérelem orvoslására; egyéb eljárási szabálysértések elhárítására nem szolgál. A határidők és az észszerű időtartam elmulasztása esetén is vizsgálni kell, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogás ténylegesen alkalmas eszköz-e a sérelem elhárítására. Az eljárás elhúzódása miatti kifogás nem alkalmas az 1952. évi Pp. 125. § (3) és 142. § (2) bekezdésének az első és a folytatólagos tárgyalás négy hónapon belüli megtartását előíró rendelkezése megsértésének az orvoslására. Az ítélkezési gyakorlat szerint (Kúria Pkif.IV.24.815/2014/4., BDT2006.1458) az 1952. évi Pp. 114/A. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazása szempontjából nem minősül kifogást megalapozó mulasztásnak, ha a bíróság a tárgyalás kitűzésével az eljárási cselekményt elvégezte, de annak időpontja meghatározásánál nem érvényesült a négy hónapos időközre vonatkozó szabály, mivel az el nem végzett eljárási cselekményt feltételez. Szintén nem alapozza meg az 1952. évi Pp. 114/A. § (2) bekezdés c) pontjának alkalmazhatóságát, hiszen nem állapítható meg, hogy az ügyben a bíróság utolsó érdemi intézkedése óta eltelt az az észszerű időtartam, amely elegendő volt arra, hogy a bíróság az eljárási cselekményt elvégezze, vagy annak elvégzéséről rendelkezzen, azonban a bíróság ezt nem tette meg; a folytatólagos tárgyalást ugyanis a bíróság kitűzte. A kifogás törvényi szabályozása a mulasztó bíróságot szankcionálja, a sérelmes helyzet orvoslása céljából arra jogosítja fel a kifogást elbíráló bíróságot, hogy határidő tűzésével felhívja a mulasztó bíróságot az ügy továbbviteléhez szükséges intézkedések megtételére [1952. évi Pp. 114/B. § (4) bekezdés]. Az 1952. évi Pp. 142. § (2) bekezdésének megsértésével kitűzött tárgyalás esetén az ügy továbbviteléhez szükséges intézkedéseket tenni már nem kell, a tárgyalás időpontjának előrehozatalára vonatkozó utasítást pedig a kifogást elbíráló nem tehet. Ez esetben az 1952. évi Pp. 114. § szerinti, az eljárás szabálytalansága miatti kifogás lett volna előterjeszthető, ennek elmaradására tekintettel azonban a Pevtv. nem ad lehetőséget levonásra. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy nem volt lehetőség a 2011. március 16. és 2011. június 21. közötti 97 nap, a 2011. október 21. és 2011. december 6. közötti 46 nap, valamint a 2012. április 5. és 2012. május 3. közötti 28 nap levonására.

[42] Az ítéltábla abban is egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a Pevtv. 15. § (4) bekezdésének alkalmazása során az egyes mulasztásokat egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással össze-függésben kell értékelni (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2.,

Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.003/2022/2.). Az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése akkor várható el a féltől, ha a bíróság oly mértékben mulasztotta el az eljárási cselekmények észszerű időben történő foganatosítására irányuló kötelezettségét, amely a fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, továbbá a kifogás benyújtása esetén alappal várhatja a sérelem kellő időben való eredményes orvoslását.

[43] A fellebbezésben hivatkozott 2012. szeptember 27. és 2013. szeptember 26. közötti 364 nappal összefüggésben a fellebbezés a figyelembe nem vett 2012. szeptember 27. és 2013. április 22. közötti időtartam levonására irányult. Az ítéltábla a fellebbezéssel ezen időtartam vonatkozásában részben egyetértett, a következőkre tekintettel. Az eljárási bíróság 2012. július 18. napján kelt végzéssel rendelt el szakértői bizonyítást, a szakértői vélemény előterjesztésére 60 napos határidőt engedélyezett. A szakértő a kirendelő végzést 2012. július 26. napján vette kézhez, az 1952. évi Pp. 104/A. § (1) bekezdésére figyelemmel – a törvénykezési szünet időtartamát is figyelembe véve – szakértői véleményét 2012. október 19. napjáig terjeszthette elő, ekként a kérelmezett hivatkozásával ellentétben a 2012. szeptember 27. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztása nem a szakértő késedelme miatt vált szükségessé. Az ítéltábla azonban nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kérelmezőtől csak a helyszíni szemléstől számított 60 nap elteltétől számított 15 napon belül volt várható az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése.

[44] A szakértő még a rendelkezésére álló határidő lejárta előtt, 2012. szeptember 6. napján kérte a határidő meghosszabbítását, nyilatkozata szerint a szakértői vélemény leadása 2012. december első hete előtt „nem volt reális”. A bíróság a szakértő részére a kirendelő végzésben megállapított határidő meghosszabbításáról nem rendelkezett (ilyen határozat az iratok között nem lelhető fel), azonban a szakértő nyilatkozatát tudomásul vette, 2013. február 14. napjára tárgyalást tűzött ki. Ennek alapján a kérelmezőnek is azzal kellett számolnia, hogy a szakvéleményt a szakértő a vállalt határidőben, de legkésőbb olyan időben elkészíti, hogy az már a tárgyalás előtt a felek rendelkezésére álljon. Arról is tudomással bírt, hogy a szakvélemény elkészítéséhez helyszíni szemle szükséges; észlelnie kellett azt is, hogy a szakértő azt az általa birtokban tartott ingatlanban még nem foganatosította; azaz észlelnie kellett a szakértő várható késedelmét is. Az ítéltábla mérlegelése szerint – különös figyelemmel a szakértő, bár meghosszabbítást nem eredményező, 2012. decemberi előterjesztésről tett nyilatkozatára, a tárgyalás kitűzésére, ezáltal a formálisan inaktív időszak hiányára – legkésőbb a kitűzött, szakvélemény előterjesztésének hiányában ezáltal szükségtelenül megtartott tárgyalást közvetlenül követően, 2013. február 15. napjától már elvárható lett volna a kérelmezőtől, hogy a szakértő mulasztására tekintettel az 1952. évi Pp. 114/A. § (2) bekezdés b) pontja alapján eljárás elhúzódása miatti kifogást terjesszen elő. Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság által figyelembe vett – 2013. április 23. és 2013. szeptember 26. közé eső időtartamon túl – a 2013. február 15. és 2013. április 22. közötti 67 napot a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján levonta az eljárás számított időtartamából.

[45] A kérelmezett a 2012. szeptember 27. és 2013. szeptember 26. közötti időtartam vonatkozásában hivatkozott a Pevtv. 15. § (5) bekezdésére is. Azonban – ahogyan azt az elsőfokú bíróság is megállapította – a Pevtv. 15. § (5) bekezdése nem teremt új okot az egyes idő-tartamok levonására (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. közzétéve BDT2023.4600. számon, Pkf.II.20.458/2022/4., Pkf.II.20.003/2023/2.).

[46] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a 2015. április 20. és 2015. október 8. közötti 171 nappal és a 2016. augusztus 22. és 2016. november 10. közötti 80 nappal az eljárás figyelembe vehető időtartama a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján nem csökkenthető. A törvény célja elsősorban nem a bíróság mulasztásának szankcionálása, a vagyoni elégtétel a törvény indokolásából is következően a fél eljárás elhúzódásával elszenvedett jogsérelmének kompenzálására hivatott. Ennek megfelelően a törvény kizárólag

a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló, azaz az inaktív időtartamok levonását teszi lehetővé. Önmagában az, ha a bíróság valamely rá irányadó határidőt elmulaszt, még nem feltétlenül jelenti, hogy az adott időszak inaktívan telt el, és az eljárás elhúzódását, ezzel a fél jogsérelmét is okozza. A bíróság a szakértői díjat valóban nem állapította meg a szakértői vélemény és a díjjegyzék 2015. március 20. napján történt előterjesztését követő 30 napon belül, azonban – ahogyan az elsőfokú bíróság is rámutatott – ez nem okozott a perben inaktív, az eljárás előrehaladását nem szolgáló időkiesést, hiszen a bíróság a szakértői díj megállapításáig több érdemi tárgyalást tartott és a szakértői bizonyítás újabb kiegészítését rendelte el. Az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam hiányában a mulasztás időtartama az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének elmulasztása esetén sem vonható le az eljárás számított időtartamából.

[47] A 2016. augusztus 22. és 2016. november 10. napja közötti időtartam vonatkozásában rögzíti továbbá az ítéltábla, hogy a szakértő szakértői véleményének kiegészítését ugyan 2016. július 4. napján terjesztette elő, a díjjegyzéket azonban csak 2016. augusztus 10. napján küldte meg a bíróságnak (a 2016. július 20. napján érkezett beadvány szövegével ellentétben annak mellékleteként díjjegyzéket nem csatolt). Ez a díjjegyzék számítási hibát tartalmazott, a bíróság ezért a 2016. augusztus 31. napján kelt végzéssel a szakértőt annak kijavítására hívta fel 8 napos határidő mellett, melynek a szakértő csak 2016. szeptember 21. napján tett eleget. Az 1952. évi Pp. 187. § (2) bekezdésében írt határidő ezen időponttól számítandó, hiszen a bíróság csak ekkor került abba a helyzetbe, hogy a szakértői díjat megállapíthassa. A határidő ekként 2016. október 21. napján telt el a kérelmezett által megjelölt augusztus 22. napjával szemben. Kétségtelen, hogy a bíróság ezen határidőt elmulasztva, csak 2016. november 10. napján kelt végzéssel állapította meg a szakértői díjat; azonban 2016. szeptember 3. napján a szakértői vélemény ismételt kiegészítése körében nyilatkoztatta a szakértőt, 2016. október 20. napján további szakértői díj előlegezésére hívta fel az alpereseket; ekként a 2016. november 10. napjáig eltelt idő nem minősül inaktívnak. Az eljárási határidők betartásában bízó kérelmezőtől továbbá nem volt elvárható sem, hogy a 2016. október 21. és november 10. közötti időben a bíróság késedelmét észlelje és eljárás elhúzódása miatt kifogást terjesszen elő. Így nincs lehetőség ezen időtartam levonására sem a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján, a Pevtv. 15. § (5) bekezdése pedig nem teremt önálló levonási okot.

[48] A 2015. július 26. és 2015. december 18. közötti 145 nap vonatkozásában az ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, hogy a kérelmezett fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az időszak levonása a Pevtv. 15. § (3) bekezdése szerint is alapos, hiszen a szakértő véleményét részben azért terjesztette elő késedelmesen, mert a kérelmező a szükséges fényképfelvételeket csak késve adott át a szakértőnek. Az elleniratban ugyanakkor a kérelmezett ezen időszak levonását kizárólag a Pevtv. 15. § (4) és (5) bekezdéseire hivatkozva indítványozta. A Pevtv. 9. § (4) bekezdése szerint irányadó Pp. 2. § (2) bekezdéséből és 4. § (2) bekezdéséből, valamint a Pevtv. 14. § (1) bekezdés f) pontjából és 15. § (5) bekezdéséből következően a kérelmezett által nem hivatkozott tényeket és jogállításokat a bíróság nem veheti figyelembe, ekként az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta, hogy ezen időszakkal a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján csökkenthető-e az eljárás figyelembe vehető időtartama. Az elleniratban foglaltak megváltoztatása, kiterjesztése a Pp. 373. § (1) bekezdésébe ütközik, ezért ezt az ítéltábla sem vizsgálhatta.

[49] A szakvélemény kiegészítését elrendelő 81. szám alatti végzést a szakértő 2016. június 25. napján vette kézhez, az 1952. évi Pp. 104/A. § (1) bekezdésére is figyelemmel a részére engedélyezett 30 napos határidő ekként 2015. augusztus 31. napján telt csupán le. A szakértő ezen határidő letelte előtt jelezte (2015. augusztus 8. napján), hogy társszakértő bevonása szükséges, egyidejűleg akként nyilatkozott, hogy a társszakértő

engedélyezése esetén a szakértői véleményt 2015. augusztus 31. napjáig előterjeszti. A bíróság azonban a társszakértő engedélyezéséről csak a 2015. augusztus 28. napján kelt végzéssel rendelkezett, melyet a szakértő 2015. szeptember 8. napján vett kézhez, a végzés a határidőről rendelkezést nem tartalmazott. A szakértő a társszakértő bevonásának engedélyezésétől számított 30 nap elteltével sem terjesztette elő a szakértői véleményét és ennek akadályát is csak 2015. november 26. napján jelentette be a bíróságnak. A társszakértő bevonását engedélyező végzést a kérelmező is kézhez vette 2015. szeptember 21. napján, mivel a kirendeléssel össze-függésben már 2015. augusztus 18. napján tartott szemlét a szakértő, így az eljárási határidők betartásában bízó félnek is észlelnie kellett, hogy a szakértő a kirendelésben foglaltaknak határidőben nem tett eleget. Értékelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy a kérelmező 2015. október 24. napján kelt beadványában bejelentette, hogy a padlószintet 2015. november elején feltárja, melynek a szakvélemény kiegészítésére is kihatása lehet, erre is figyelemmel újabb szakértői szemlére került sor 2015. november 5. napján. Az ítéltábla megítélése szerint ezért ezt megelőzően nem volt elvárható a kérelmezőtől az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése. A kérelmező a 2015. november 19. napján tartott tárgyaláson meghallgatott tanúk vallomása alapján a szakértőhöz további kérdések feltevését indítványozta, melyre tekintettel szintén nem volt elvárható az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése. A kérdések benyújtását követően a bíróság 98. számú végzésével már a szakértő feladatának pontosításáról rendelkezett, és 30 napos újabb határidőt adott az ennek megfelelő szakértői vélemény előterjesztésére. Az ítéltábla mérlegelése szerint ezért a 2015. július 26. és 2015. december 18. közötti 145 nappal a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján az eljárás számított időtartama nem volt csökkenthető; a 15. § (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállása pedig az ellenirat ilyen hivatkozásának hiányában nem volt vizsgálható.

[50] A bíróság a 98. számú, 2015. december 18. napján kelt végzésben a kiegészítő szakértői vélemény előterjesztésére 30 napos határidőt engedélyezett, így azt 2016. február 4. napjáig kellett volna előterjeszteni, melyre nem került sor, amit a kérelmezőnek is észlelnie kellett. Az ítéltábla figyelembe vette ugyanakkor, hogy a szakértői bejelentés szerint további helyszíni feltárások (2016. január 28., február 29. és április 6. napján) voltak szükségesek a szakértői vélemény előterjesztéséhez, majd a feltárások eredményeképp újabb társszakértőt is be kellett vonni, melyről a kérelmező is tudomással bírt. Mivel az eljárás érdemi lezárása csak megalapozott szakértői vélemény útján lehetséges, és indokolt a felmerült kérdések egy szakértői véleményben történő megválaszolása, az ítéltábla mérlegelése szerint a társszakértő bevonása és valamennyi szakértői szemle elvégzése előtt a kérelmezőtől az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése nem volt elvárható, mivel az nem volt alkalmas eszköz a jogsérelem orvoslására. A rendelkezésre álló iratokból az is megállapítható, hogy a szakértő a kérelmezőt akként tájékoztatta, hogy a további szakértői díj előlegezését megelőzően a szakvélemény elkészítését nem kezdi meg, a díj előlegezésre a bíróság csak 2016. május 3. napján kelt végzéssel hívta fel a felperest, aki annak határidőben eleget tett. Értékelni szükséges továbbá, hogy a bíróság a bizonyítási eljárást a szakértői bizonyítás közben is folytatta, tanúkat hallgatott meg, a felek okirati bizonyítékokat csatoltak, részletes nyilatkozatokat tettek; így a szakértők késedelmétől függetlenül a perben nem volt inaktív időszak megállapítható. Mindezekre figyelemmel egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kérelmezőtől nem volt elvárható az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése, ezért a 2016. január 31. és 2016. július 4. közötti 155 nap levonására sem volt lehetőség.

[51] Nem értett egyet az ítéltábla a fellebbezéssel abban sem, hogy a Pevtv. 15. § (5) bekezdése alapján lehetőség lenne a kérelmező perelhúzó vagy nem megfelelő pervitelben megnyilvánuló magatartására történő általános hivatkozása alapján – mintegy átalányként – további 356 nap levonására.

[52] Az elhárítható ok miatti levonásra a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdése alapján kerülhet sor, a Pevtv. 15. § (5) bekezdése ezen rendelkezésekhez képest értelmezendő; csak az előző jogszabályi rendelkezések alapján történő levonás mérlegelését engedi, de nem teremt az egyes időtartamok levonására önálló okot (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2.).

[53] A Pevtv. 14. § (2) bekezdés g) és f) pontja szerint a kérelmezett az elleniratban a kérelmező meghatározott idő figyelmen kívül hagyására okot adó eljárási cselekményeit, a szükséges eljárási cselekmény elmulasztását alátámasztó tényeket és a figyelmen kívül hagyandó időtartamot köteles megjelölni. Ebből és a törvény rendszeréből is következően a kérelmezett az egyes levonni kért időtartamok kezdő és befejező időpontjait pontosan köteles meghatározni, emellett fel kell tüntetnie az adott időtartam figyelmen kívül hagyásának pontos okát is (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2.). Nincs lehetőség ezért az időtartam kezdő és végső időpontjának megjelölése nélkül, a kérelmező magatartására általánosságban hivatkozva, a bíróság mérlegelése alapján megállapított általános időtartam levonására sem.

[54] A vagyoni elégtétel a törvényben rögzített észszerű időtartam túllépése esetére meghatározott sui generis jogkövetkezmény, önmagában megalapozza a szankció alkalmazását, ha a bírósági eljárás figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot. Ebből következően a kérelem elbírálása körében nem lehet értékelni, hogy az eljárási bíróság maga-tartása mennyiben hatott közre az eljárás elhúzódásában, vagy az a ráhatásától függetlenül következett be (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.458/2022/4., Pkf.II.20.083/2023/2.).

[55] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által figyelembe vett napokhoz képest csak a 2013. február 15. és 2013. április 22. közötti 67 nap levonását találta indokoltnak. Az eljárás 4423 napos tartama ennek megfelelően az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett 1097 nappal, továbbá az ítéltábla által megállapítottak szerint a 2013. február 15. és 2013. április 22. közötti 67 nappal volt csökkenthető, összesen tehát 1164 napot kell figyelmen kívül hagyni. A kérelem ekként 3259 nap tekintetében alapos, a vagyoni elégtétel összege ennek figyelembevételével 1 303 600 forint.

[56] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének a fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta, és a kérelmezett marasztalását 1 303 600 forintra leszállította, egyebekben helybenhagyta.

[57] A marasztalás összegének megváltoztatása miatt módosult a kérelmező pernyertessége, mely az igényelt összeghez képest így 73,6 %. Az elsőfokú eljárásban a felek költséget nem számítottak fel, de a pernyertesség arányának változására tekintettel a kérelmező a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján 14 052 forint feljegyzett elsőfokú illeték megtérítésére köteles, míg a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam terhén maradó elsőfokú illeték összege 39 108 forint.

[58] A kérelmezett fellebbezése 1 268 400 forintot érintett, és az 26 800 forintban vezetett eredményre, így a pernyertessége 2,1%-os mértékű. A másodfokú eljárásban a kérelmezett perköltséget nem számított fel, míg a kérelmezőnek perköltsége nem merült fel.

[59] Az Itv. 39. § (1) bekezdése és 47. § (1) bekezdése szerint meghatározott 38 052 forint fellebbezési illetékből a kérelmező a Pp. 83. § (1) bekezdésére és 102. § (1) bekezdésére figyelemmel 804 forintot köteles megfizetni, a fennmaradó 37 248 forint a Pp. 102. § (6) bekezdés értelmében az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. június 1.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Répássy Árpád s.k. bíró